

RGD. 411-2/12/MLM

Gdańsk, 18 maja 2012r.

DECYZJA NR RGD. 8/2012

I. Na podstawie art. 12 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 roku o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.) – **w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów,**

po uprawdopodobnieniu w toku postępowania antymonopolowego stosowania przez przedsiębiorcę: „Wodociągi Słupsk” Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Słupsku praktyki ograniczającej konkurencję, o której mowa w art. 9 ust. 1 i 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów polegającej na nadużywaniu pozycji dominującej na lokalnym rynku usług zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków wykonywanych na odcinkach sieci wodociągowej i kanalizacyjnej eksploatowanej przez Spółkę na terenie Gminy Słupsk, Gminy Miasto Słupsk i Gminy Kobylnica poprzez narzucanie odbiorcom usług uciążliwych i przynoszących nieuzasadnione korzyści warunków umów, poprzez stosowanie w umowach zatytułowanych:

- 1) *Umowa Nr... o dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków i Umowa Nr... o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków oraz dokonywanie rozliczeń postanowień, zgodnie z którymi przedsiębiorstwo nie ponosi odpowiedzialności odszkodowawczej za przerwy w dostawie wody spowodowane brakiem wody na ujęciu,*
- 2) *Umowa Nr... o dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków i Umowa Nr... o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków oraz dokonywanie rozliczeń postanowień, zgodnie z którymi odbiorca usług jest uprawniony do żądania obniżenia należności w razie dostarczenia wody o obniżonej jakości oraz o ciśnieniu niższym od właściwej normy stanowiącego 10% należności przypadającej za okres pogorszenia jej jakości lub ciśnienia według wyliczenia średniej ilości wody pobranej w jednym dniu okresu rozliczeniowego pomnożoną przez ilość dni zakłóceń w dostawie wody,*

I PRZYJĘCIU ZOBOWIĄZANIA ww. przedsiębiorcy do podjęcia działań zmierzających do zaniechania naruszania zakazu nadużywania pozycji dominującej **NAKLADA SIĘ** na „Wodociągi Słupsk” Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Słupsku obowiązek wykonania tego zobowiązania poprzez:

- zawieranie z odbiorcami usług umów według nowo opracowanych wzorców umów, z których wyeliminowano postanowienia kwestionowane przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, **OD DNIA UPRAWOMOCNIENIA SIĘ NINIEJSZEJ DECYZJI**

- wystąpienie do wszystkich odbiorców usług z propozycją dokonania zmian w dotychczas obowiązujących umowach, poprzez ich aneksowanie, **W TERMINIE DO DNIA 30 WRZEŚNIA 2012R.**

II. Na podstawie art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 16 lutego 2007 roku o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy

– **w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów,**

nakłada się na przedsiębiorcę „Wodociągi Słupsk” Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Słupsku obowiązek przedłożenia, **W TERMINIE DO DNIA 31 PAŹDZIERNIKA 2012R.** informacji/dokumentów potwierdzających wykonanie zobowiązania, o którym mowa w punkcie I decyzji, a to:

- i) wzorców umów pn. *Umowa Nr... o dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków i Umowa Nr... o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków oraz dokonywanie rozliczeń*, niezawierających postanowień kwestionowanych przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów,
- ii) informację dotyczącą ilości umów zawartych na podstawie nowo opracowanych wzorców umów,
- iii) informację, czy na dzień składania sprawozdania wszyscy odbiorcy usług otrzymali do podpisu aneksu do umów wykonywanych, a jeżeli nie wszyscy, to jaki procent odbiorców nie otrzymał ww. aneksów i z jakich przyczyn.

UZASADNIENIE

W roku 2011 Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej również Prezesem UOKiK lub Prezesem Urzędu) przeprowadził pod sygn. RGD. 401-3/11/IW postępowanie wyjaśniające mające na celu zbadanie sektora usług zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków w zakresie jego organizacji i regulacji. Wyniki przeprowadzonego postępowania dały podstawę do podejrzenia, że treści umów zawieranych przez Spółkę z o.o. Wodociągi Słupsk z siedzibą w Słupsku (zwana dalej Spółką) z odbiorcami usług zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków może prowadzić do naruszenia przez Spółkę przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów

Mając na uwadze powyższe w dniu 31 stycznia 2012r. wszczęto z urzędu postępowanie w sprawie stosowania przez Spółkę praktyki ograniczającej konkurencję, polegającej na nadużywaniu pozycji dominującej na lokalnym rynku zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków poprzez narzucanie odbiorcom usług uciążliwych i przynoszących nieuzasadnione korzyści warunków umów, poprzez stosowanie w umowach:

- 1) *Umowa Nr... o dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków i Umowa Nr... o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków oraz dokonywanie rozliczeń* postanowień, zgodnie z którymi przedsiębiorstwo nie ponosi odpowiedzialności odszkodowawczej za przerwy w dostawie wody spowodowane brakiem wody na ujęciu,
- 2) *Umowa Nr... o dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków i Umowa Nr... o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków oraz dokonywanie rozliczeń*

postanowień, zgodnie z którymi odbiorca usług jest uprawniony do żądania obniżenia należności w razie dostarczenia wody o obniżonej jakości oraz o ciśnieniu niższym od właściwej normy stanowiącego 10% należności przypadającej za okres pogorszenia jej jakości lub ciśnienia według wyliczenia średniej ilości wody pobranej w jednym dniu okresu rozliczeniowego pomnożoną przez ilość dni zakłóceń w dostawie wody,

co może stanowić naruszenie, o którym mowa w art. 9 ust. 1 i ust. 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Postanowieniem nr 19 z dnia 2 lutego 2012r. zaliczono w poczet dowodów w postępowaniu w sprawie stosowania praktyk ograniczających konkurencję, sygn. RGD. 411-2/12/MLM, następujące dowody, przekazane pismem z dnia 25 lipca 2011r., w sprawie o sygn. RGD. 401-3/11/IW:

1. odpis KRS (stanowiący zał. nr 1 do pisma przedsiębiorcy z dnia 25 lipca 2011r.),
2. umowa o dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków (stanowiąca zał. nr 3 do pisma przedsiębiorcy z dnia 25 lipca 2011r.),
3. umowa o dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków oraz dokonywania rozliczeń (stanowiąca zał. nr 4 do pisma przedsiębiorcy z dnia 25 lipca 2011r.).

W piśmie z dnia 20 lutego 2012r., Spółka ustosunkowała się do postawionych zarzutów naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów (k. 45). Następnie, pismem z dnia 29 lutego 2012r. Spółka przedstawiła zobowiązanie do zaprzestania naruszeń wskazanych w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania.

Prezes Urzędu ustalił, co następuje:

Spółka Wodociągi Słupsk jest zarejestrowana w KRS pod numerem 0000078635. Przedmiotem działania przedsiębiorcy jest świadczenie usług zbiorowego zaopatrzenia w wodę, na terenie Gminy Miasto Słupsk i Gminy Kobylnica (miejscowości: Sycevice i Dobrzęcino) oraz zbiorowego odprowadzania ścieków, na terenie Gminy Miasto Słupsk, Gminy Kobylnica i Gminy Słupsk.

Wykonując usługi przedsiębiorca podpisuje z odbiorcami tych usług umowy zatytułowane: *Umowa Nr... o dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków i Umowa Nr... o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków oraz dokonywanie rozliczeń* (k. 10-44). Umowy te zawierają postanowienia zakwestionowane przez Prezesa Urzędu w postanowieniu o wszczęciu postępowania w sprawie stosowania praktyk ograniczających konkurencję.

Prezes Urzędu zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, jeżeli w toku postępowania antymonopolowego zostanie uprawdopodobnione – na podstawie okoliczności sprawy, informacji zawartych w zawiadomieniu lub będących podstawą do wszczęcia postępowania z urzędu – że został naruszony zakaz, o którym mowa w art. 9 tejże ustawy, a przedsiębiorca, któremu jest zarzucane naruszenie tego zakazu, zobowiąże się do podjęcia lub zaniechania określonych działań zmierzających do zapobieżenia tym naruszeniom, Prezes Urzędu może, w drodze decyzji, zobowiązać

przedsiębiorcę do wykonania tych zobowiązań. Stosownie do art. 12 ust. 2 ww. ustawy, w decyzji, o której mowa powyżej organ antymonopolowy może określić termin wykonania zobowiązań.

W takiej sytuacji rozważenia wymaga jednak, czy wskazane warunki zaistniały w odniesieniu do działań i zobowiązań podjętych przez Spółkę, a ponadto, czy w przypadku ich wystąpienia uzasadnione jest przyjęcie zobowiązania przedsiębiorcy i wydanie przez Prezesa UOKiK decyzji w oparciu o wyżej wymieniony przepis art. 12 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

1. Zarzut.

Wszczynając postępowanie antymonopolowe Prezes Urzędu postawił Spółce zarzut stosowania praktyk ograniczających konkurencję, polegających na nadużywaniu pozycji dominującej na lokalnym rynku usług zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków poprzez narzucanie odbiorcom usług uciążliwych i przynoszących nieuzasadnione korzyści warunków umów, poprzez stosowanie w umowach zatytułowanych:

- 1) *Umowa Nr... o dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków i Umowa Nr... o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków oraz dokonywanie rozliczeń postanowień, zgodnie z którymi przedsiębiorstwo nie ponosi odpowiedzialności odszkodowawczej za przerwy w dostawie wody spowodowane brakiem wody na ujęciu,*
- 2) *Umowa Nr... o dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków i Umowa Nr... o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków oraz dokonywanie rozliczeń postanowień, zgodnie z którymi odbiorca usług jest uprawniony do żądania obniżenia należności w razie dostarczenia wody o obniżonej jakości oraz o ciśnieniu niższym od właściwej normy stanowiącego 10% należności przypadającej za okres pogorszenia jej jakości lub ciśnienia według wyliczenia średniej ilości wody pobranej w jednym dniu okresu rozliczeniowego pomnożoną przez ilość dni zakłóceń w dostawie wody,*

co mogło stanowić naruszenie, o którym mowa w art. 9 ust. 1 i ust. 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

2. Naruszenie interesu publicznoprawnego

Sąd Antymonopolowy, interpretując treść kategorii „*interesu publicznego*” (por. wyrok z dnia 4 lipca 2002r., sygn. akt XVII Ama 108/00), wyjaśnił m.in., iż: „*interes publiczny w postępowaniu administracyjnym nie jest pojęciem jednolitym i stałym. W każdej sprawie winien on być ustalony i konkretyzowany. Organ administracji – Prezes Urzędu winien być w toku postępowania i przy wydawaniu decyzji rzecznikiem tego interesu [...]. Publiczny znaczy dotyczący ogółu, dostrzeżony przez nieokreśloną z góry liczbę osób, a nie jednostki, czy też określoną grupę*”.

Zatem, podstawą do zastosowania przez Prezesa Urzędu przepisów ustawy antymonopolowej winno być uprzednie stwierdzenie, że został naruszony interes publicznoprawny, a nie interes prawny jednostki czy też grupy. Pogląd ten, potwierdzony został wcześniejszym wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2001r., sygn. akt I CKN 1217/98. W wyroku tym Sąd Najwyższy odniósł się bezpośrednio do publicznoprawnego charakteru ustawy antymonopolowej,

stwierdzając m.in., iż nie ma ona zastosowania do roszczeń indywidualnych. Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów ma zastosowanie jedynie wówczas, gdy wykazane zostanie nie tylko, że zachowanie przedsiębiorcy w konkretnym stanie faktycznym stanowi praktykę zakazaną ustawą, ale przede wszystkim, że w danym sporze doszło do zagrożenia lub naruszenia interesu publicznego, a tym samym kwestionowane działanie godzi w warunki właściwego funkcjonowania gospodarki wolnorynkowej, charakteryzującej się m.in. swobodą podejmowania i prowadzenia działalności gospodarczej i nie podlegającym ograniczeniom, inne niż ustawowe, współzawodnictwem rynkowym pomiędzy przedsiębiorcami. W uzasadnieniu powołanego wyżej wyroku Sąd Najwyższy stwierdził m.in.: *„Za zagrożenie lub naruszenie konkurencji w takim rozumieniu uznać należy jedynie takie działania, które dotyczą sfery interesów szerszego kręgu uczestników rynku gospodarczego, a więc gdy dotyczą konkurencji rozumianej nie jako sytuacje pojedynczego przedsiębiorcy, lecz jako zjawisko charakteryzujące funkcjonowanie gospodarki. Ingerencja organów działających na podstawie ustawy antymonopolowej uzasadniona była tylko wówczas, gdy służyła ochronie tak pojętej konkurencji”*.

Ponadto w innym wyroku (wyrok z dnia 27 sierpnia 2003r. sygn. akt I CK 184/03) Sąd Najwyższy, stwierdził, iż *„Celem interwencji Prezesa Urzędu jest przede wszystkim ochrona rynku przed jego dezorganizacją ze strony przedsiębiorców wykorzystujących swą dominującą pozycję, a ochrona interesów indywidualnych konsumentów lub ich grup jest następstwem zakazania przedsiębiorcom niektórych zachowań typowych dla podmiotów dominujących, uznanych przez ustawodawcę jako zagrażające interesowi publicznemu”*.

Rozpatrując niniejszą sprawę Prezes Urzędu uznał, że ukształtowane przez Spółkę zasady i warunki świadczenia przez nią usług wodociągowo-kanalizacyjnych mogą wywoływać negatywne skutki dla szerokiego kręgu uczestników tego rynku, przede wszystkim jej kontrahentów/usługobiorców. Oferta przedsiębiorcy skierowana jest bowiem do nieokreślonej zbiorowości, skupiającej wszystkich rzeczywistych i potencjalnych odbiorców świadczonych przez Spółkę usług, z którymi zawarto lub z którymi może być zawarta umowa o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków o treści zakwestionowanej w toku niniejszego postępowania. Negatywne skutki wynikające z zakwestionowanych postanowień umownych godzą zatem w szeroki i bliżej nieokreślony krąg podmiotów, wśród których znaczący udział mają konsumenci będący najsłabszymi uczestnikami obrotu gospodarczego. Zachowania przedsiębiorcy skutkują zatem znacznym stopniem zagrożenia interesu publicznoprawnego, co wynika z powszechnego charakteru stosowanych przez przedsiębiorcę praktyk.

Mając na uwadze te okoliczności uznać należy, że sprawa ma charakter publicznoprawny i może być rozpatrywana przez Prezesa Urzędu na gruncie przepisów prawa antymonopolowego.

3. Strona postępowania.

Zgodnie z art. 88 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, stroną postępowania jest każdy, wobec kogo zostało wszczęte postępowanie w sprawie praktyk ograniczających konkurencję. Przy czym stroną postępowania dotyczącego zarzutu naruszenia art. 9 ust. 1 ww. ustawy, mogą być wyłącznie przedsiębiorcy posiadający na rynku właściwym pozycję dominującą. Natomiast w myśl art. 4 pkt. 1

ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przez przedsiębiorcę rozumie się m.in. przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. Z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tj. Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447) wynika, że przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna oraz jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, która we własnym imieniu wykonuje działalność gospodarczą.

W przedmiotowej sprawie Spółka będący stroną postępowania bez wątpienia posiada status przedsiębiorcy, gdyż jest to spółka prawa handlowego, prowadząca działalność gospodarczą na podstawie wpisu do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego (k. 5-9), a więc jest to podmiot prawa wyodrębniony organizacyjnie i majątkowo, prowadzący we własnym imieniu działalność gospodarczą. Zachowania Spółki podlegają zatem kontroli dokonywanej na gruncie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

4. Rynek właściwy w sprawie.

Zgodnie z definicją zawartą w art. 4 pkt 9 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przez rynek właściwy rozumie się *rynek towarów, które ze względu na ich przeznaczenie, cenę oraz właściwości, w tym jakość, są uznawane przez ich nabywców za substytuty oraz są oferowane na obszarze, na którym, ze względu na ich rodzaj i właściwości, istnienie barier dostępu do rynku, preferencje konsumentów, znaczące różnice cen i koszty transportu, panują zbliżone warunki konkurencji*. W danej, konkretnej sprawie, aby rynek taki wyznaczyć, trzeba wziąć pod uwagę, co najmniej następujące jego elementy: przedmiot rynku (towar), fazę obrotu towarowego uwzględniającą jej pionową specyfikę, funkcje strony obrotu (podaż popyt), czasowy aspekt obrotu oraz terytorium. Brak jednoczesnej identyfikacji, dla badanych relacji rynkowych, choćby jednego z tych elementów, wskazywać może, iż w danej sprawie mamy do czynienia nie z jednym, ale z większą ilością rynków właściwych.

Identyfikacja wymiaru produktowego rynku sprowadza się do wyodrębnienia towarów, w rozumieniu art. 4 pkt 7 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w oparciu o ich szczególne własności, tak, aby odróżnić te towary od innych w taki sposób, by nie istniała możliwość dowolnej ich zamiany. Są to towary takie same lub uznane za substytuty.

Definicja rynku w ujęciu geograficznym wyraża ogół stosunków wymiany oraz stosunków równoległych zachodzących między jego uczestnikami, usytuowanymi na danym obszarze.

Biorąc pod uwagę wszystkie wytyczne dotyczące definiowania rynku właściwego Prezes Urzędu uznał, iż rynkiem właściwym w sprawie, w aspekcie produktowym, jest rynek zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków, które to usługi nie posiadają substytutów.

Ustalając granice terytorialne tego rynku stwierdzić należy, że jest on rynkiem lokalnym, ograniczonym terytorialnie do obszaru położenia sieci wodno-kanalizacyjnej, eksploatowanej przez przedsiębiorstwo. Ponadto, co wynika wprost z obowiązujących przepisów prawnych prowadzenie działalności w zakresie dostawy wody i odbioru ścieków na danym obszarze wymaga uzyskania zezwolenia, o jakim mowa w art. 16 ust. 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę. W rozpatrywanej

sprawie geograficzne granice rynku zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków wyznaczane są przez znajdujące się na obszarze Gmin: Słupsk, Miasto Słupsk i Kobylnica (w zakresie zaopatrzenia w wodę w miejscowości Sycewice i Dobrzęcino) sieci wodociągową i kanalizacyjną, eksploatowane przez Spółkę.

Odbiorcy, którzy chcą korzystać z usług dostarczania wody i odprowadzania ścieków na ww. obszarze nie mają możliwości dokonania w tym zakresie wyboru innego niż Spółka przedsiębiorcy, który oferowałby usługi substytucyjne. Bariery wejścia na taki rynek jest m.in. brak racjonalności w budowie drugiej sieci wodociągowo-kanalizacyjnej, która umożliwiałaby innemu podmiotowi świadczenie takich samych usług. Dla odbiorców, w tym odbiorców potencjalnych funkcjonujących na terenie objętym geograficznym zasięgiem działalności Spółki, nie ma zatem rzeczywistej alternatywy dla świadczonych przez nią usług dostawy wody i odbioru ścieków. Z tych względów funkcjonuje on w ramach monopolu naturalnego¹.

Reasumując, w przedmiotowej sprawie rynkiem, na którym prowadzi działalność Spółka jest rynek usług zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków, wykonywane z wykorzystaniem sieci wodociągowej i kanalizacyjnej eksploatowanych przez Spółkę na terenie Gmin: Słupsk, Miasto Słupsk oraz Kobylnica (w zakresie zaopatrzenia w wodę w miejscowości Sycewice i Dobrzęcino).

5. Pozycja rynkowa Spółki.

Zgodnie z art. 4 pkt 10 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przez pozycję dominującą – rozumie się pozycję przedsiębiorcy, która umożliwia mu zapobieganie skutecznej konkurencji na rynku właściwym przez stworzenie mu możliwości działania w znacznym zakresie niezależnie od konkurentów, kontrahentów oraz konsumentów; domniemywa się, że przedsiębiorca ma pozycję dominującą, jeżeli jego udział w rynku właściwym przekracza 40 %.

Na odcinkach sieci eksploatowanej przez Spółkę brak jest alternatywnego systemu sieci wodociągowej i kanalizacyjnej, za pośrednictwem którego można byłoby świadczyć usługi zbiorowych dostaw wody i zbiorowego odbioru ścieków tym samym odbiorcom. Aby nowe źródło zaopatrzenia mogło być uznane za alternatywne w stosunku do posiadanych musi ono spełniać wymóg natychmiastowej dostępności bez ponoszenia nakładów inwestycyjnych². W tej sytuacji uznać należy, że geograficzne granice rynku zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków wyznaczają zasięg sieci eksploatowanej przez Spółkę, a tym samym, że Spółka posiada pozycję dominującą na lokalnym rynku zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków obejmującego swoim zasięgiem obszar Gminy Słupsk, Gminy Miasto Słupsk i Gminy Kobylnica (w zakresie zaopatrzenia w wodę w miejscowości Sycewice i Dobrzęcino).

6. Uprawdopodobnienie naruszenia przepisów ustawy.

¹ Wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 7 października 1998 r., sygn. akt XVII Ama 44/98.

² Zobacz: wyrok SOKiK z dnia 31 maja 2000r., XVII Ama 44/00.

Art. 9 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przewiduje, że zakazane jest nadużywanie pozycji dominującej na rynku właściwym przez jednego lub kilku przedsiębiorców. Należy podkreślić, że samo posiadanie pozycji dominującej nie jest zakazane, ale zabronione jest jej nadużywanie³. Przedsiębiorca zajmujący na rynku pozycję dominującą podlega ograniczeniom wynikającym z ww. ustawy, gdy bezprawnie jej nadużywa. W art. 9 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zamieszczono otwarty katalog zachowań przedsiębiorców, które mogą zostać uznane za nadużywanie pozycji dominującej na rynku właściwym. Jedną z możliwych form tego nadużycia jest wskazane w art. 9 ust. 2 pkt 6 ustawy narzucanie przez przedsiębiorcę posiadającego pozycję dominującą uciążliwych warunków umów, przynoszących mu nieuzasadnione korzyści.

Stosownie do art. 12 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów warunkiem nałożenia przez Prezesa UOKiK na przedsiębiorcę zobowiązania zmierzającego do zapobieżenia naruszeniom określonym w art. 9 ww. ustawy jest uprawdopodobnienie, że do takich naruszeń doszło. W związku z tym zachodzi konieczność przeanalizowania kwestionowanych zachowań Spółki pod kątem uprawdopodobnienia naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 9 ust. 1 i 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Zgodnie z ustalonymi w tym przepisie kryteriami, należy w niniejszej sprawie uprawdopodobnić, iż:

- przedsiębiorca, któremu stawia się zarzut, narzuca odbiorcom zakwestionowane warunki rozliczeń z tytułu dostawy wody o nienależytej jakości;
- warunki te mają uciążliwy charakter,
- warunki te przynoszą przedsiębiorcy nieuzasadnione korzyści.

6.1 Narzucanie warunków umów.

Narzucanie warunków umów kontrahentowi ma miejsca, gdy przedsiębiorca posiadający kwalifikowaną pozycję rynkową, wykorzystuje swoją przewagę kontraktową wobec kontrahenta, wynikającą z braku alternatyw na rynku i wymusza na nim określone zachowania. Dla bytu takiej praktyki nie jest konieczne zawarcie umowy⁴ bowiem istotą przesłanki wskazującej na narzucanie warunków umów jest postawienie kontrahenta, przez dominanta, w sytuacji przymusowej. Przymusowość natomiast polega na tym, że kontrahent dominanta staje przed wyborem między zawarciem umowy na – uciążliwych dla siebie – warunkach lub jej nie zawarciem i wynikającym stąd brakiem możliwości zaspokajania potrzeb własnych lub swoich klientów.⁵

Do narzucania warunków umów dochodzi wówczas, gdy przedsiębiorca wykorzystując swoją przewagę ekonomiczną w warunkach niedostatecznej konkurencji na rynku, ogranicza swobodę kształtowania treści umów ze strony

³ Wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 22 lutego 2008 r. (sygn. akt VI ACa 985/07).

⁴ E. Modzelewska-Wąchal. Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz. Twigger. Warszawa 2002, strona 117-118; a także Sąd Antymonopolowy w wyroku z 22.10.2001 r. sygn. akt XVII Ama 122/00).

⁵ Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów, praca zbiorowa pod red. Tadeusza Skoczego, Wydawnictwo C. H. BECK, Warszawa 2009, s. 691.

kontrahentów działających pod przymusem. Dzięki posiadanej sile rynkowej dominant może nie liczyć się z wolą innych uczestników rynku, którzy zmuszeni są zaakceptować ustalone przez niego warunki umowne, nawet jeśli nie gwarantują one ekwiwalentności świadczeń. Tym samym narzuca on kontrahentom takie warunki umów, które nie miałyby racji bytu w przypadku, gdyby na rynku istniała konkurencja i możliwość wyboru oferty spośród ofert innych podmiotów gospodarczych. Istotne jest również, że przy zawieraniu wskazanych umów przedsiębiorca posługuje się opracowanymi przez siebie wzorcami umów i ustalonymi samodzielnie warunkami ich wykonywania.

Stosowanie wzorców umownych przy zawieraniu jednorodzących umów o charakterze masowym, jakimi są umowy regulujące zasady zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków wymaga jedynie aprobaty przez kontrahentów – odbiorców usług - ich warunków, jednostronnie ustalanych przez profesjonalistę. Swoboda odbiorców ww. usług jest wobec tego ograniczona jedynie do podpisania lub nie podpisania przedłożonej im umowy. Stanowi to o adhezyjnej naturze tych umów. W przypadku umów zawieranych w trybie adhezyjnym, dla uznania, że uprawdopodobniono narzucanie ich warunków wystarczające jest wykazanie, że oferowane są one przez dominanta w stosunkach danego rodzaju⁶.

Skarżona Spółka przy zawieraniu umów określających zasady zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków stosuje wzorce umów zatytułowane: *Umowa Nr... o dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków i Umowa Nr... o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków oraz dokonywanie rozliczeń*. Odbiorcy usług podpisując ww. umowy, ustalone wyłącznie przez Spółkę, nie mają możliwości negocjowania ich postanowień. W tym przypadku za uprawdopodobniony należy uznać fakt narzucania przez Spółkę warunków umów kontrahentom.

6.2 Uprawdopodobnienie uciążliwego charakteru warunków umów.

Za uciążliwy warunek umowy należy uznać każdy warunek oznaczający dla jednej ze stron umowy ciężar większy od powszechnie przyjętych w stosunkach danego rodzaju⁷, który nie byłby możliwy do wynegocjowania w warunkach istnienia konkurencji⁸. Ustalenia dotyczące uciążliwości narzucanych przez przedsiębiorcę posiadającego na rynku pozycję dominującą powinny być dokonane według kryteriów obiektywnych⁹. Przeprowadzając wspomniane czynności należy w szczególności rozważyć, czy w hipotetycznej sytuacji istnienia wolnej konkurencji i tym samym swobody kształtowania przez obie strony treści umowy, podmiot narzucający takie warunki byłby je w stanie wynegocjować¹⁰.

Dokonując oceny uciążliwości dla kontrahentów Spółki postanowień umownych, zgodnie z którymi nie ponosi ona odpowiedzialności odszkodowawczej za przerwy w dostawie wody spowodowanej brakiem wody na ujęciu, należy mieć na względzie fakt, że do umów o dostawę wody i odprowadzanie ścieków zastosowanie znajdują

⁶ Wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 28 listopada 2007 r. sygn. akt VI ACa 939/07.

⁷ Np. wyrok Sądu Antymonopolowego z 20.06.2001 r., XVII Ama 90/00 i wyrok tegoż sądu z 15.11.2001 r. XVII Ama 78/99.

⁸ Wyrok Sądu Antymonopolowego XVII Ama 72/00.

⁹ Stanisław Gronowski, *Ustawa antymonopolowa*. Komentarz; Wydawnictwo C.H. Beck 1996 r. s.135)

¹⁰ Stanisław Gronowski, *Polskie Prawo Antymonopolowe, zarys wykładu*, Wydawnictwo Zrzeszenia Prawników Polskich, Warszawa 1998, s. 146-147).

nie tylko przepisy ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, ale także przepisy Kodeksu cywilnego. Punktem wyjścia winny być w takim wypadku przepisy zawarte w art. 471 i nast. k.c. regulujące odpowiedzialność odszkodowawczą za szkodę spowodowaną niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania. Zgodnie z nimi, dłużnik zobowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania chyba, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Przedsiębiorstwo wodociągowo - kanalizacyjne jest zatem obowiązane naprawić szkodę wynikłą z niewykonania lub nienależytego wykonania swojego zobowiązania, a więc powstałą na skutek przerw w świadczeniu usług, jeżeli jest to następstwem okoliczności, za które przedsiębiorstwo odpowiada, czyli takich, które przedsiębiorstwo obciążają. Zakres takich okoliczności obejmuje przede wszystkim działania i zaniechania przedsiębiorstwa noszące znamiona winy (tzn. zachowania umyślne lub będące skutkiem nie dołożenia należytej staranności). Zakres przypadków, w których przedsiębiorca może w treści zawieranych umów uchylić się od odpowiedzialności odszkodowawczej z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania określa ww. art. 471 K.c. Tymczasem brzmienie kwestionowanych postanowień umów, regulujących zasady zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków, stwarza Spółce możliwość uniknięcia odpowiedzialności odszkodowawczej względem kontrahentów w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania. W świetle kwestionowanego postanowienia, odpowiedzialność odszkodowawcza Spółki wobec kontrahentów, z tytułu szkód spowodowanych ograniczeniami w dostawie wody i odprowadzaniu ścieków, jest ograniczona także w sytuacji gdy wymienione w niej okoliczności będą zawinione przez Spółkę. Takie rozwiązanie kwestii odpowiedzialności dostawcy usług za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy jest więc korzystniejsze dla Spółki od ogólnej zasady odpowiedzialności kontraktowej ujętej w art. 471 k.c.

Natomiast, postanowienia, określające maksymalną wielkość możliwego do udzielenia przez przedsiębiorstwo upustu z tytułu dostaw wody o pogorszonej, bądź złej jakości oraz ciśnieniu niższym od określonego warunkami technicznymi, na poziomie nie wyższym niż 10% należności za wodę dostarczoną w okresie trwania zakłócenia, pozwalają dostawcy usług na ograniczenie jego odpowiedzialności względem odbiorcy z tytułu nie dotrzymania warunków umowy. Uciążliwość tych postanowień wynika z faktu, że dostarczana przez Spółkę woda jest towarem, który powinien mieć odpowiednią jakość tak, aby nie została naruszona zasada ekwiwalentności świadczeń, zgodnie z którą – stosownie do art. 487 § 2 Kodeksu cywilnego – zapłata powinna przysługiwać przedsiębiorcy stosownie do ilości i jakości świadczonej usługi (towaru). W myśl ww. przepisu, z charakteru umowy wzajemnej wynika bowiem, że obie strony podejmują takie zobowiązania względem siebie, że świadczenie jednej z nich ma być odpowiednikiem świadczenia drugiej.

Art. 5 ust. 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę nakłada na przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne obowiązek dostarczania wody w wymaganej ilości pod odpowiednim ciśnieniem w sposób ciągły i niezawodny. Przedsiębiorca zobowiązany jest zatem zapewnić dostawę wody pod odpowiednim ciśnieniem i o parametrach zgodnych z obowiązującymi przepisami dotyczącymi jakości wody przeznaczonej do

spożycia przez ludzi. W przypadku zaś dostarczania wody o jakości nieodpowiadającej wymogom określonym w umowie i przepisach prawa, a jednocześnie nieodpowiadającej założeniom stanowiącym bazę dla ustalenia opłaty za wodę, nie ma podstaw prawnych dla domagania się przez przedsiębiorcę opłaty odpowiadającej dostawom spełniającym wymagane, a nie zachowane kryteria jakościowe. Stąd konieczność zawarcia w umowie odpowiednich zapisów przewidujących możliwość obniżenia należności z tytułu dostaw wody o pogorszonej jakości i nieodpowiednim ciśnieniu gwarantujących udzielenie upustu w wysokości adekwatnej do zaistniałych okoliczności i z zachowaniem wspomnianej zasady ekwiwalentności świadczeń. Przyznany odbiorcy wody upust z tytułu dostawy wody o pogorszonej jakości powinien bowiem stanowić dopełnienie niepełnego świadczenia dostawcy poprzez odpowiednie obniżenie wartości świadczenia pieniężnego w celu przywrócenia ekwiwalentności świadczeń stron w umowie wzajemnej.

W rozpatrywanej sprawie, w razie dostarczenia wody o pogorszonej, bądź złej jakości oraz ciśnieniu niższym od określonego warunkami technicznymi, należność za wodę dostarczoną w okresie trwania zakłócenia może zostać obniżona maksymalnie o 10%. Wysokość ta nie została uzależniona od stopnia pogorszenia jakości wody od parametrów określonych w umowie. W związku z tym może dojść do sytuacji, w której nastąpi udzielenie upustu w wysokości odpowiadającej 10% należności za wodę dostarczoną odbiorcy w okresie zakłócenia, lecz jakość zużytej przez odbiorcę wody przemawiałaby za zwiększeniem przyznanego upustu. W takim przypadku zakwestionowany warunek umowy może prowadzić do ograniczenia odpowiedzialności finansowej Spółki względem odbiorcy usług. Zastrzeżenie w umowie upustu na poziomie do 10% należności za wodę dostarczoną w okresie trwania zakłócenia dostaw nie gwarantuje, iż w każdej sytuacji taka wartość obniżenia należności będzie adekwatna do odchyień parametrów jakości wody od obowiązujących norm i współmierna do stopnia możliwości jej wykorzystania. Określenie zatem przez Spółkę w treści ww. umów z góry maksymalnego wskaźnika upustu narusza zasadę ekwiwalentności świadczeń. Stosowane w umowach postanowienia w sposób arbitralny określają górną granicę upustu, jakiego może żądać odbiorca z tytułu dostawy wody o nienależytej jakości lub ciśnieniu.

Mając powyższe na uwadze, Prezes Urzędu uznał, iż uprawdopodobnione zostało, że analizowane warunki umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków mogą mieć uciążliwy charakter.

6.3 Czerpanie nieuzasadnionych korzyści.

Osiągane przez dominującego przedsiębiorcę nieuzasadnione korzyści wynikają z uciążliwych warunków umów narzuconych kontrahentowi. W relacjach ekwiwalentności wzajemnych świadczeń uczestników umowy nieuzasadnione korzyści określają sytuację korzystniejszą od powszechnie przyjętych w stosunkach danego rodzaju. Nieuzasadnione korzyści osiągane są kosztem kontrahenta w wyniku narzucenia mu przez dominanta uciążliwych warunków umów. Mogą one pojawić się po stronie przedsiębiorcy narzucającego uciążliwe warunki umów już w chwili zawarcia umowy lub też w okresie późniejszym, gdy zaistnieją okoliczności przewidziane w umowie, pozwalające na wykorzystanie uciążliwego postanowienia.

Kwestionowane przez Prezesa Urzędu zapisy umów określające odpowiedzialność

dostawcy ww. usług za ich niewykonanie lub nienależyte wykonanie, o których mowa **w punkcie I ppkt 1** sentencji decyzji, mogą być uznane za uciążliwe dla usługobiorców, a także być źródłem dla przedsiębiorcy nieuzasadnionych korzyści z tego względu, że wyłączają możliwość dochodzenia przez kontrahentów Spółki roszczeń odszkodowawczych, również wtedy, gdy szkoda nastąpiła wskutek okoliczności, za które Spółka ponosi odpowiedzialność, są przez nią zawinione.

Na podstawie tych postanowień umownych Spółka mogłaby więc zwolnić się z odpowiedzialności odszkodowawczej w przypadku, gdy przerwy w dostawie wody i odprowadzaniu ścieków byłoby następstwem braku wody na ujęciu, spowodowanymi np. działaniami przedstawicieli usługodawcy, czy jego zaniedbaniami w zabezpieczeniu urządzeń. Sytuację, w której całe ryzyko niezrealizowania umowy o dostawę wody i odprowadzanie ścieków obciąża odbiorców usług, należałoby uznać za niedopuszczalną. Jednocześnie, sytuacja taka niewątpliwie prowadzić może do osiągania przez Spółkę nieuzasadnionych korzyści kosztem jej kontrahentów.

Odnosząc się do postanowień, o których mowa **w punkcie I ppkt 2** sentencji decyzji, należy stwierdzić, iż o ich uciążliwości świadczy to, iż na ich podstawie Spółka ogranicza swoją odpowiedzialność finansową względem odbiorcy w przypadku, gdy świadczy ona usługi o jakości obniżonej w stosunku do jakości przewidzianej w umowie i warunkach technicznych oraz odpowiednich przepisach prawa regulujących przedmiotowe zagadnienia. Maksymalna wielkość upustu, o jaką opłata wnoszona przez odbiorcę usług może zostać obniżona stanowi maksymalnie równowartość 10% należności za wodę dostarczoną w okresie trwania zakłócenia.

W przypadku dostarczania wody o jakości i ciśnieniu nie odpowiadającym wymogom określonym w umowie nie ma podstaw prawnych dla domagania się przez usługodawcę opłaty odpowiadającej dostawom spełniającym wymagane, a nie zachowane kryteria jakościowe. W przypadku dostaw wody o pogorszonej, bądź złej jakości i obniżonym ciśnieniu, należność za usługę powinna zostać obniżona o wartość zużytej wody proporcjonalnie do różnicy pomiędzy jakością wody, do dostarczania której przedsiębiorstwo jest zobowiązane a jakością wody faktycznie dostarczanej. Odbiorca nie powinien być zobowiązany do ponoszenia kosztów usługi, która nie została na jego rzecz wykonana rzetelnie. Innymi słowy, nie powinien być zobowiązany do uiszczenia zapłaty za wodę złej bądź pogorszonej jakości lub obniżonym ciśnieniu w takiej wysokości, jaką musiałby uiścić w przypadku dostarczenia wody i wykonaniu usługi spełniającej normy jakościowe.

Udzielenie upustu ma na celu przywrócenie ekwiwalentności świadczeniu, które okazało się być niezgodne z umową. *Upust stanowi dopełnienie niepełnego świadczenia dostawcy poprzez odpowiednie obniżenie wartości świadczenia pieniężnego w celu przywrócenia ekwiwalentności świadczeń stron w umowie wzajemnej*.¹¹ Wzgląd na zachowanie wymogu ekwiwalentności wzajemnych świadczeń przemawia za dopuszczeniem stosownego do okoliczności obniżenia opłat, zaś kwota upustów powinna uwzględniać istniejące okoliczności, tj. być w szczególności współmierna do stopnia możliwości wykorzystania wody złej jakości. Określenie przez dostawcę z góry maksymalnego wskaźnika upustów nie czyni powyższemu zadość, tym samym narusza zasadę ekwiwalentności świadczeń,

¹¹ wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 11 marca 2002 r. Sygn. akt XVII Ama 52/01.

zgodnie z którą zapłata przysługuje przedsiębiorcy proporcjonalnie do jakości i ilości dostarczanej usługi.¹² Stosowanie w umowach zapisów w sposób arbitralny określających ich górną granicę, na poziomie nie wyższym niż 10% należności za wodę, dostarczoną w okresie trwania zakłócenia posiada zatem, co zostało uprawdopodobnione, uciążliwy charakter.

Nieuzasadnioną korzyścią uzyskaną przez Spółkę w przedmiotowym przypadku może być pobieranie opłat za wodę złej jakości lub o obniżonym ciśnieniu w wysokości ustalonej dla dostaw wody odpowiadających wymogom jakościowym, a więc z naruszeniem wspomnianej zasady ekwiwalentności świadczeń stron umowy. Uwzględniono wprawdzie w umowie możliwość obniżenia należności z tytułu dostaw wody o pogorszonej, bądź nieodpowiedniej jakości i niższym ciśnieniu, jednakże na jednostronnie i beznegocjacyjnie określonym maksymalnym poziomie nie wyższym niż 10% ceny wody dostarczonej w okresie trwania zakłócenia.

Mając na uwadze powyższe należy uznać, za uprawdopodobniony zarzut, że kwestionowane postanowienia umów o dostawę wody i odprowadzanie ścieków stosowane przez Spółkę mogą mieć uciążliwy charakter, a ich stosowanie wiąże się z możliwością uzyskania przez świadczącego usługi dostawy wody i odprowadzania ścieków nieuzasadnionych korzyści.

7. Zobowiązanie przedsiębiorcy.

Zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, warunkiem wydania wskazanej w tym przepisie decyzji, jest – oprócz uprawdopodobnienia naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 9 tej ustawy – zobowiązanie się przez przedsiębiorcę do podjęcia lub zaniechania określonych działań zmierzających do zapobieżenia tym naruszeniom.

Zdaniem Prezesa Urzędu okoliczności faktyczne sprawy wskazują, że warunek ten został spełniony.

W toku przeprowadzonego postępowania antymonopolowego Spółka zadeklarowała zmianę wykorzystywanych w obrocie wzorców umów regulujących zasady świadczenie usług zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków w sposób uwzględniający postawione w niniejszej sprawie zarzuty.

W wzorcach *Umowa Nr... o dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków* i *Umowa Nr... o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków oraz dokonywanie rozliczeń* postanowienie, zgodnie z którym przedsiębiorstwo nie ponosi odpowiedzialności odszkodowawczej za przerwy w dostawie wody spowodowane brakiem wody na ujęciu, zostanie wykreślone.

Natomiast postanowienie zawarte we wzorcach: *Umowa Nr... o dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków* i *Umowa Nr... o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków oraz dokonywanie rozliczeń* postanowień, zgodnie z którym odbiorca usług jest uprawniony do żądania obniżenia należności w razie dostarczenia wody o obniżonej jakości oraz o ciśnieniu niższym od właściwej normy stanowiącego 10% należności przypadającej za okres pogorszenia jej jakości lub ciśnienia według wyliczenia średniej ilości wody pobranej w jednym dniu okresu rozliczeniowego pomnożoną przez ilość dni zakłóceń w dostawie wody, otrzyma brzmienie, zgodnie z którym, w takiej sytuacji, *Obniżenie należności ustalone będzie z uwzględnieniem*

¹² wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 14 czerwca 1995 r. Sygn. akt XVII Amr 8/95.

okresu pogorszenia jakości lub ciśnienia wody oraz średniej ilości wody pobranej w jednym dniu okresu rozliczeniowego pomnożonej przez ilość dni zakłóceń w dostawie wody.

Spółka oświadczyła również, iż dokona zmiany wszystkich zawartych i obowiązujących umów, poprzez ich aneksowanie.

W ocenie Prezesa UOKiK działania objęte złożonym przez Spółkę zobowiązaniem zmierzają do zapobieżenia zarzucanemu Spółce naruszeniu art. 9 ust. 1 i 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Zmiana stosowanych wzorców umów w zaproponowany przez Spółkę sposób oraz zmiana umów dotychczas zawartych z odbiorcami usług doprowadzą bowiem do wyeliminowania zakwestionowanych warunków świadczenia usług.

W związku z powyższym Prezes Urzędu postanowił skorzystać z instrumentu przewidzianego w art. 12 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów i nałożyć na Spółkę obowiązek wykonania przyjętego przez nią w toku postępowania zobowiązania uznając, iż skoro przedsiębiorca przejawiał inicjatywę mającą na celu eliminację działań powodujących naruszenie prawa, celowa i uzasadniona jest akceptacja jego propozycji. Zgodnie z art. 12 ust. 2 ww. ustawy nałożono na Spółkę obowiązek wykonania przyjętego zobowiązania w terminie do dnia 30 września 2012r., aprobując w tym zakresie przedstawioną przez przedsiębiorcę propozycję, która w ocenie Prezesa UOKiK jest adekwatna do liczby zawartych przez niego i wymagających aneksowania umów.

W związku z tym **orzeczono jak w punkcie I sentencji** niniejszej decyzji.

Stosownie do art. 12 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w decyzji, o jakiej mowa w ust. 1, Prezes UOKiK nakłada na przedsiębiorcę obowiązek składania w wyznaczonym terminie informacji o stopniu realizacji zobowiązań.

Zgodnie z ww. przepisem Spółka została zobowiązana do złożenia, w terminie do dnia 31 października 2012r., sprawozdania o stopniu realizacji przyjętego w toku postępowania zobowiązania do podjęcia działań zmierzających do zapobieżenia zarzucanemu Spółce naruszeniu, poprzez przekazanie:

- wzorców umów pn. *Umowa Nr... o dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków i Umowa Nr... o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków oraz dokonywanie rozliczeń*, niezawierających postanowień kwestionowanych przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów,
- informacji dotyczącej ilości umów zawartych na podstawie nowo opracowanych wzorców umów,
- informacji, czy na dzień składania sprawozdania wszyscy odbiorcy usług otrzymali do podpisu aneksy do umów wykonywanych, a jeżeli nie wszyscy, to jaki procent odbiorców nie otrzymał ww. aneksów i z jakich przyczyn.

W ocenie Prezesa UOKiK powyższe informacje i dokumenty są wystarczające do oceny, czy Spółka wykonała nałożone niniejszą decyzją obowiązki. W tym stanie **orzeczono jak w pkt II sentencji** niniejszej decyzji.

POUCZENIE:

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Gdańsku.

Otrzymuje:

Wodociągi SŁUPSK Sp. z o.o.
ul. Orzeszkowej 1
76-200 SŁUPSK

